

متن پرسش

سلام علیکم. ۱- بنده تصمیم داشتم از ۱۰ روز قبل از ماه رمضان تا پایان ماه رمضان همانطور که کم غذا خوردن را باعث رشد معنوی می دیدم، امور زناشویی خود را با مشورت با همسرم قطع کنم (یا حتی به حداقل رسانم) تا از امور دنیایی فاصله بگیریم. ولی ترسیدم اصلا صحبتی از این موضوع به میان بیاورم که شاید اینکار مورد طبع همسرم نباشد ولی به خاطر بنده با بنده همراهی کند. خواستم با شما مشورت کنم ببینم آیا این کار سودش بیشتر است یا زیانش؟ ۲- برخی از خویشان نزدیک هستند که کارهای حرام را انتخاب کرده اند (مانند فعالیت های گلدکوئستی) به اندازه کافی آنها را مطلع کرده ام که این کار به ۱۰۰۰ دلیل ناصحیح و حرام است ولی خب موثر واقع نشده است. نمی دانم آیا رفت و آمد با آنها و نشستن پای سفره هایشان و خوردن مواد تهیه شده از این پول را انتخاب کنم یا قطع ارتباط و نرفتن به منزلشان را؟ نظر مراجع این بود که خمس آن سفره را پرداخت کنم ولی فک می کنم حتی اگر اینکار را کنم اثر وضعی آن طعام بر روح من و خانواده ام باقی خواهد ماند؟ ضمن اینکه نمی شود به منزل آنها رفت و چیزی از میوه یا سفره ایشان نخورد چون قطعاً می فهمند که من به چه دلیل از آنها چیزی نمی خورم.

متن پاسخ

باسمه تعالی علیکم السلام ۱- روی هم رفته لذت حلال از طریق ارتباط همسر نه تنها مانع سلوک نمی شود بلکه موجب تقویت روحیهی دین داری می گردد به طوری که روایات متعدد از طریق پیامبر و ائمه معومین (عیهم السلام) بر آن تأکید دارد که می توانید به کتاب کافی ج: ۵ ص: ۸۷ رجوع فرمایید یا به صفحه ۱۸۷ از کتاب "زن، آن گونه که باید باشد" مراجعه فرمایید. ۲- اگر طبق دستور فقها عمل کنیم، مسلماً آثار وضعی مسئله هم مرتفع می شود. عنایت داشته باشید که قطع رحم آثار بسیار بدی دارد و نباید به بهانهی این امور قطع رحم کرد.